

FRANTIŠEK A PTAČÍ BUDKY

Před osmi staletími žil na světě František z Assisi. Byl první, kdo vymyslel, že by se mohl znázornit vánoční betlém. A měl tak dobré srdce, že to prý poznala i lesní zvířata. Jeho kázání o Pánu Ježíši poslouchaly dokonce ryby, vlci a ptáčky.

Františkovo jméno přijal i náš nový papež Jorge Bergoglio z Argentiny. Kázat ptáčkům sice ještě asi nezkoušel, ale skvěle se chová jako František. Žije velmi skromně a podporuje starost církve o chudé, utlačované a trpící. O Velikonocích umýval nohy bezdomovcům. Některé pozval nedávno i do Vatikánu na snídani. Má uznání od stále většího počtu lidí. Dokáže hezky vycházet i s předchozím papežem Benediktem, který odešel do důchodu a bydlí v malém klášteře ve vatikánských zahradách. Máme v něm tedy opět velkého papeže, který je povzbuzením nejen pro věřící, ale pro celý svět.

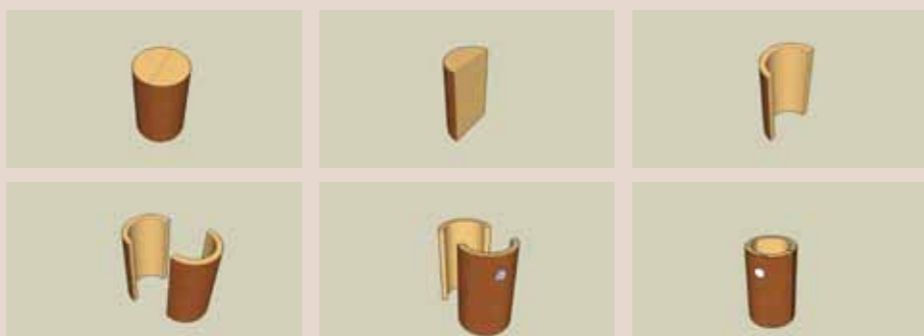
A tak mě napadlo, že bychom mu mohli udělat radost. Sice se o ní asi nedozví, ale kdyby se to náhodou dozvěděl... Brzy bude jaro, a tak zkusme po vzoru jeho jmenovce potěšit ptáčky a připravit jim budku ke hnízdění. Že to dá práci? Samozřejmě, co jste si mysleli jiného? Určitě to ale dokážete, i když žijete ve městě. Stačí poprosit někoho, kdo topí dřevem o jeden střední špalek... zbytek poradí nákresy.

Holdně radosti, holdně úspěchů.

Otec Jiří Kaňa

Foto: wikipedia.org

POSTUP: Rozsekne špalek. Vydlabeme velkým dlátem obě půlky. Do jedné vydlabeme menším dlátem vletový otvor. Půlky špalku spojíme hřebíky a nebo omotáme drátem. Připevníme dno a stříšku. Dno musí dobře držet! Proto je raději přišroubujeme vruty.

Zásady: Vydlabaný vnitřek by měl být drsný, aby po něm mohli máli snadno vyšplhat ven. Bidýlko není potřeba, bylo by spíš pozvánkou

pro predátory. Sýkorky, pro které budka bude, nemají rády houpačkové hnízdo. Budka by tedy měla být buď na kmeni, nebo na sloupku, ve stínu, ve výšce 2–3 metry. Ruch kolem jí až tak nevádí. Vletový otvor musíme pečlivě vydlabat: pro sýkoru modřinku 27–28 mm nebo 33–34 mm pro sýkoru koňadru! Pokud rozmístujeme budek víc, tak by měly být až 20 m od sebe.

Popelec

Kde se vzal popelec? Co je to za symbol, z čeho je a kdy se začal používat?

Vítek, 14 let

Foto: wikipedia.org

Popelec udílený příslušníkům amerického námořnictva

„Popelec“ se říká zvláštnímu obřadu konanému na začátku postní doby – v den, který od něj dostal jméno, tedy na Popeleční středu. Při něm nás kněz označuje na čele popelem, nad nímž pronesl žehnací modlitbu.

Slova této modlitby vysvětlují smysl tohoto obřadu. Je zde řečeno: „Tento popel si dáváme sypat na hlavu na znamení, že jsme hříšní a chceme konat pokání. Ačkoli jsme prach a v prach se obrátíme, přece věříme, že nám odpustíš a vzkřísíš nás k novému životu, jako jsi vzkřísil svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista.“

Popel je tedy znamení pomíjivosti, konečnosti lidského života na zemi. Shoří-li dřevo na popel, nic už s ním nenaděláme. Proto je už od dob Starého zákona také výrazem pokání, když si někdo potře nebo posype hlavu popelem. V Písmu svatém bychom našli řadu svědectví o této praxi.

Ta se dostala i do církve v křesťanském starověku. Tehdy totiž bylo zvykem, že veřejní hříšníci – tedy ti, o nichž se vědělo, čeho se dopustili, například když veřejně zapřeli Krista – také veřejně konali pokání. (Ovšem pozor – nejednalo se o veřejnou zpověď!) A když toto pokání začali konat, byli při bohoslužbě na začátku postní doby označeni popelem.

Když pak institut veřejného pokání vymizel, rozšířilo se znamení popela na všechny. Je to dáno tím, že postní dobu prožíváme jako dobu kající, dobu přípravy na obnovu křestního slibu, což nás čeká o Velikonocích. Od 11. století jsou doloženy žehnací modlitby, od století 12. zvyk používat popel ze spálených „kočiček“ z ložské Květné neděle.

Popel je ovšem také symbolem čistoty – svého času se mýdlo dělalo z popela. Můžeme tedy vidět ve znamení popelce i tento význam – výzvu ke změně života, ke smíření s Bohem, k obnově křestní milosti. Ať se nám to daří!

Zdeněk Drátka

Kapucínů s kapucí i bez kapuce, s legrací i bez legrace

Naši drazí čtenáři, v představení církevních řádů se dnes přesuneme do Olomouce, kde jsme se setkali s velice sympatickým bratrem Cyrilem, celým jménem Josefem Cyrillem Komosným. Je to hbitý mladý muž veselého srdce a tváře, který nám poskytne informace o řádu kapucínů.

Bratře Cyrile, vypadá to, že jsi sotva plnoletý... Kolik Ti je let a jak rostlo Tvé povolání? Proč ses rozhodl zrovna pro kapucíny?

No, je pravda, že sice vypadám mladě, ale zdání klame, už mě „táhne“ na 30 let :-). Co se týká mého povolání, tak to rostlo postupně, od mala jsem byl vychován ve víře a velkým příkladem byl pro mne vždy náš pan farář. V dospívání jsem otázku povolání řešil právě s ním a uvažoval jsem i nad vstupem do kněžského semináře. Nakonec, jednoduše řečeno, jsem potkal bratry kapucíny a bylo to :-). Velkou roli v mém životě ale také sehrál můj biřmovací patron sv. František z Assisi, zakladatel našeho řádu.

Řekl bys nám, prosím, něco o Vašem řádu? Proč se jmenujete kapucínů? Co to má společného s kapucí?

Řád menších bratří kapucínů patří do velké rodiny františkánské. Naše společenství

bratří je katolickým řeholním řádem inspirovaným duchem sv. Františka z Assisi. Vznikl v 16. století v Itálii jako reforma františkánského řádu. A tím nejdůležitějším je pro nás „zachovávat svaté evangelium našeho Pána Ježíše Krista, životem v poslušnosti, bez vlastnictví a v čistotě“, jak to sepsal sv. František ve své řeholi. A proč se jmenujeme kapucínů? To je jednoduché: toto označení vzniklo spontánně mezi lidem, který nás tak začal označovat právě podle dlouhé špičaté kapuce na hábitu, která nás odlišovala od zbývajících dvou františkánských řádů.

A používáte tedy ty kapuce? Nebo se používaly v historii?

Kapuce se hlavně používaly k jakémusi vytvoření „prostředí samoty“ při modlitbě. Pak také měly praktickou funkci jako dnešní kapuce. A dnes jejich používání záleží na každém bratru, já ji třeba používám při ranní modlitbě v chóru.

Kolik vás je v ČR a na jakých místech působíte?

V naší zemi má náš řád dlouhou a zajímavou historii. První bratři přišli do Prahy už v roce 1599 a postupně zakládali kláštery po celém území státu. Dnes, po obnově řeholního života v roce 1990 (předtím v době komunistické nesvobody bylo u nás zakázané žít řeholním životem, a proto byly všechny kláštery zrušeny), máme fungující konventy v Olomouci, Brně, Sušici a dva v Praze a celkově nás je v ČR 37 bratří.

Foto: archiv bratra Cyrila

Jak vypadá Tvůj běžný den a jaké jsou Tvé úkoly v Olomouci?

Můj běžný den je rozdělen mezi práci, modlitbu a školní povinnosti. Nejdůležitější je společná modlitba breviáře s bratry vždy ráno, v poledne a večer a každodenní mše svatá večer v 17.00 hod. Jelikož nyní studuji poslední ročník teologické fakulty v Olomouci, tak mám dost školních povinností, které mi zabírají hodně času. Mimo mnoho jiných úkolů, které patří do každodenního života v klášteře, mám na starosti kostelnickou službu v našem řádovém kostele.

Jsi věřící od dětství? Ministroval jsi? Máš nějaký zajímavý zážitek z ministrování?

Můžu říci, že ze srdce děkuju Pánu Bohu, že jsem mohl být odmala vychován ve víře. Svoji roli také jistě sehrála skutečnost, že pocházím z Dolních Bojanovic na Slovácku, kde je víra a náboženský život ještě každodenní součástí života lidí. Ke kostelu a faře jsem měl vždy vřelý vztah, a proto je jasné, že jsem doma ve farním kostele sv. Václava vždy rád ministroval. A zážitky z ministrování? Těch by bylo... Asi nejhezčí vzpomínky mám, když jsem každoročně s ministranty chodil před Vánoce na mech do lesa, který se pak musel na faře čistit, než se dal do kostelního Betléma. Právě při tomto čištění mechu se častokrát „farní areál otřásl v základech“, tenkrát nás nebylo málo, skoro 20 ministrantů.

Bratře Cyrile, co bys řekl na konci rozhovoru nám ministrantům?

Aby byli vždy hrdí na službu, kterou mohou oltáře vykonávat, neboť být blízko tak velikému tajemství, které se odehrává na oltáři, je pro ministranty veliká čest a pocta – „být Kristu Pánu po boku“.

Náš milý bratře, děkujeme za Tvou radostnou službu, kterou dokážeš nakazit lidi kolem sebe, děkujeme za rozhovor a přejeme Ti vše potřebné od Toho, který nás stvořil.

Ptal se Jenda Lukeš

Josef Cyril Komosný

Oblíbené jídlo: plněný paprikový lusk s rajskou omáčkou

Oblíbené pití: Kofola

Oblíbený citát z Bible: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28, 20)

Oblíbená kniha: knihy o historii

Oblíbený film: Pošetilost mocných